Column voorzitter december 2020

Kindjes die vragen...

Een cadeautje van mijn zus vormde de inspiratiebron voor deze column. Ik ga het hebben over vraagverlegenheid. In coronatijd is vraagverlegenheid een woord dat bij hulpverleners, onderzoekers en op platforms voor vrijwillige inzet veel gebezigd is.

Er was in de eerste golf zoveel aanbod aan vrijwilligers, dat lang niet alle vrijwilligers ook daadwerkelijk ingezet konden worden, omdat er minder vraag leek naar hulp. Dat had met die vraagverlegenheid te maken: Mensen die hulp nodig hebben maar daarvoor geen beroep willen of durven doen op familie, vrienden of buren. Ze vinden het lastig om hulp aan anderen te vragen en/of te accepteren. Dit komt waarschijnlijk omdat we niet graag de vuile was buiten hangen, of niet graag bij iemand in het krijt willen staan, of omdat we onze eigen boontjes willen doppen. Of misschien wel (voor de wat ouderen onder ons?) omdat je het nog hoort zeggen: “Kindertjes die vragen, worden overgeslagen”.

En nu kom ik bij mijn zus. Zij gaf mij thee met 25 vraagkaartjes voor een goed gesprek. Op 1 van de kaartjes staat de vraag: wie staat er altijd voor je klaar? Dát zette mij aan het denken. Want voor iemand klaar staan, is dus iets anders dan hulp aannemen. Laat staan om hulp vragen. Zo heb ik aan den lijve ondervonden. Vanwege een medische ingreep ben ik tijdelijk aan een rolstoel gekluisterd en kan ik 6 weken niet lopen en autorijden. Ineens was ik me ervan bewust hoe vanzelfsprekend het is om te kunnen lopen. Dat je beperkingen in je eigen huis tegenkomt, bijvoorbeeld dat ik door de hoogte van de leuningen van de rolstoel niet lekker achter mijn bureau zit. Of dat sommige keukenkastjes te hoog of juist te laag hangen om iets te kunnen pakken. Of dat de vaatwastabletten ineens op bleken te zijn. Maar heb ik om hulp gevraagd? Nou, nee…

Ondanks de talloze kaartjes, telefoontjes en appjes die ik kreeg van mensen die zeiden “ik hoor het wel hè, als je iets nodig hebt.” Ik ben er niet op in gegaan. Om bij de vuile was te blijven; de vraag “wil jij even een was voor mij op komen zetten” - heb ik niet gesteld. (3 trappen op en af met een volle wasmand; dat lukt me nu niet). Ik wilde geen aanspraak maken op iemands agenda. Ik wilde niet voor een ander bepalen welke klussen hij/zij voor mij zou gaan doen. Zou diegene de klus wel leuk vinden? Ik voelde me zó gegeneerd om alleen al de vraag te stellen. Dus die vraagverlegenheid; ik snap het wel.

Ook te verlegen om hulp te vragen? Reageren? Graag! voorzitter@agora-beroepsvereniging.nl

Annemieke Biemond